

ΕΟΡΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΕΠΙ ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΥ ΕΝ ΤΗ ΙΕΡΑ ΛΑΥΡΑ ΑΥΤΟΥ.

Κυριακή 5^η/18^η Δεκεμβρίου 2016

(Ἐν τῇ Ἱερᾷ ἀγρυπνίᾳ).

«Τόν βίον εὐσεβῶς ἐπί γῆς ἐκτελέσας, δοχεῖον καθρόν σύ τοῦ Πνεύματος ὤφθης, φωτίζων τούς ἐν πίστει σοι προσιόντας μακάριε, ὅθεν αἴτησαι τόν σόν Δεσπότην, φωτίσαι τάς ψυχάς ἡμῶν, τῶν ἀνυμνούντων σέ Σάββα, θεόφρον Πατήρ ἡμῶν», ψάλλει ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἅγιοι Πατέρες καί ἀδελφοί

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Σάββας ὁ θεόφρων, ὁ ἰσοστάσιος τῶν Ἀγγέλων καί ὁ συγκληρονόμος τῶν μαρτύρων καί Ἀποστόλων συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῇ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ Λαύρα, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν Ἱεράν Αὐτοῦ ἐτήσιον μνήμην καί εὐχαριστήσωμεν τόν δοξάσαντα αὐτόν Ἅγιον Τριαδικόν ἡμῶν Θεόν.

Ὁ Πατήρ ἡμῶν Σάββας εἶναι τό καύχημα τῶν μοναστῶν καί ὁ καθηγητής τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς ἐν τῇ ἐρήμῳ καί τοῦτο, διότι ὁ Ὅσιος ἡμῶν ὑπέδειξεν τήν ὁδόν ἡ ὁποία ὁδηγεῖ εἰς τό ἀνέσπερον καί σωτηριῶδες φῶς τοῦ Χριστοῦ. Τοῦ φωτός τούτου, δηλονότι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὤφθη δοχεῖον, ὁ ἅγιος Σάββας, φωτίζων τούς ἐν πίστει προσιόντας αὐτῷ, ὡς λέγει ὁ μελωδός: «Μακάριος εἶ, ἀναφωνοῦν τά πλήθη τῶν μοναστῶν Πάτερ ἡμῶν Σάββα, τῷ Χριστῷ δουλεύσας καί ἐχθροῦ θριαμβεύσας τήν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, δικαίων ὁμόσκηνε καί Ὅσιων».

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ Πατήρ ἡμῶν Σάββας ἐθριάμβευσεν ἐπί τῆς δυνάμεως τοῦ ἐχθροῦ, δηλαδή τῆς δυνάμεως τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου τῆς ἀμαρτίας, ὡς τοῦτο ἐπιβεβαιώνει καί τό πρό ὀφθαλμῶν ἡμῶν κείμενον ἄφθαρτον αὐτοῦ σκῆνωμα. Τοῦτο δέ ἐπέτυχε, διότι ἀκούων εἰς τούς εὐαγγελικούς λόγους, ἐζήτηε πρῶτον τήν βασιλείαν τοῦ θεοῦ καί τήν δικαιοσύνην Αὐτοῦ, (Ματθ. 6,33). Ἡ βασιλεία ὅμως τοῦ θεοῦ, τήν ὁποίαν ἴδρυσεν ὁ Χριστός ἐπί τῆς γῆς, δέν συνίσταται εἰς τό νά τρώγει καί νά πίνη κανεῖς ἐλεύθερα. Συνίσταται εἰς τήν δικαιοσύνην καί εἰρήνην καί ὁμόνοιαν μέ τούς ἀδελφούς μας καί εἰς τήν χαράν, τάς ὁποίας γεννᾷ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον. Διότι ἐκεῖνος πού μέ τάς ἀρετάς αὐτάς δουλεύει εἰς τόν Χριστόν, γίνεται εὐάρεστος εἰς τόν Θεόν καί ἐπιδοκιμάζεται ἀπό τούς ἀνθρώπους, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος: «Οὐ γάρ ἐστίν ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ βρῶσις καί πόσις, ἀλλά δικαιοσύνη καί εἰρήνη καί χαρά ἐν Πνεύματι ἁγίῳ, ὁ γάρ ἐν τούτοις δουλεύων τῷ Χριστῷ εὐάρεστος τῷ θεῷ καί δόκιμος τοῖς ἀνθρώποις», (Ρωμ. 14, 17-18).

Ὁ Ἅγιος Σάββας μιμούμενος τούς θεσπεσίους Ἀποστόλους καί δὴν τόν μέγα Παῦλον, ἐξ ὀλοκλήρου ἔδωκεν ἑαυτὸν εἰς τό «δουλεύειν θεῷ ζῶντι καί ἀληθινῷ», (Α΄ Θεσ. 1,9) ὅταν «ἐν τῷ ὀκτωκαιδεκάτῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ ἡλικίας ἐμφανῆς καθίσταται τῷ Μεγάλῳ εὐθυμίῳ καί παρ' αὐτοῦ πρὸς τόν ὄσιον θεόκτιστον ἐν τῷ κοινοβίῳ πέμπεται» κατὰ τόν Συναξαριστὴν βιογράφων του.

Μέ ἄλλα λόγια ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σάββας ἐφήρμοζε κατὰ γράμμα, λόγῳ τε καί ἔργῳ τὰς προτροπὰς τοῦ θείου Παύλου λέγοντος: «τῇ σπουδῇ μὴ ὀκνηροί, τῷ πνεύματι ζέοντες, τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες, τῇ ἐλπίδι χαίροντες, τῇ θλίψει ὑπομένοντες, τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες», (Ρωμ. 12, 11-12). Διὰ τοῦτο καί ὁ μελωδὸς λέγει: «Λαμπρότης τῶν Ἁγίων ἐν οὐρανοῖς, ὡς δικαίῳ σοι Πάτερ ἀνέτειλε. Τόν γάρ Χριστόν, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἀληθῆ περιφανῶς ἠγάπησας, οὗ τὴν πολιτείαν ἰχνηλατῶν, τὴν τούτου ζωηφόρον, παμμάκαρ ἐμιμήσω, ὡς δυνατόν σοι ἀγιότητα».

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς καλούμεθα καί ἡμεῖς, σήμερον ἀγαπητοί μου, οἱ τιμῶντες καί γεραίροντες τὴν ἱεράν μνήμην τοῦ θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Σάββα, δηλονότι εἰς τὸ νὰ ἀκολουθήσωμεν ἐπάνω εἰς τὰ ἴχνη τῆς πολιτείας τοῦ Χριστοῦ. Αὐτό δέ ἰσχύει τόσον διὰ τούς ἐνταῦθα τούς ἐν τῇ Λαύρᾳ τοῦ ἡγιασμένου Σάββα ἀσκουμένους μοναχοὺς, ὅσον καί διὰ τούς φιλοῦντας τόν φίλον τοῦ Χριστοῦ Πατέρα ἡμῶν Σάββα. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ὁ Ὅσιος Σάββας εἶχεν ὡς πρότυπον καί παράδειγμα ὑπομονῆς εἰς τόν ἀσκητικόν καί πνευματικόν αὐτοῦ ἀγῶνα, αὐτόν τοῦτον τόν Σωτῆρα ἡμῶν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἀκούων πάντοτε εἰς τούς θεοπνεύστους λόγους τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου εἰπόντος: «Ποία δόξα σὰς ἀνήκει, ἐάν δείξητε ὑπομονήν, ὅταν σφάλlete, καί διὰ τὰ σφάλματά σας αὐτὰ σὰς δέρουν εἰς τὸ πρόσωπον; ἐάν ὅμως δείξητε ὑπομονήν, ὅταν, μολονότι πράττετε τὸ καθῆκόν σας πρὸς τούς προϊσταμένους σας, ἡγουμένους σας καταπιέζεσθε ἀπὸ αὐτούς καί ὑποφέρετε τοῦτο εἶναι ἀρεστόν ἐνώπιον τοῦ θεοῦ. Καί εἶναι τοῦτο ἀρεστόν εἰς τόν θεόν, διότι καί εἰς τοῦτο ἐκλήθητε, ὅτι καί Χριστός ἔπαθεν ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ», (Α΄ Πέτρ. 2, 20-21).

Παρακαλέσωμεν τόν «καθαρόν δοχεῖον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» γενόμενον Σάββαν, τόν ποδηγέτην τῶν μοναστῶν καί μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἶπωμεν: «Χριστόν ἰκέτευε, Χριστόν δυσώπει Ὅσιε, δωρηθῆναι τῇ ἐκκλησίᾳ ὁμόνοιαν καί τῷ κόσμῳ εἰρήνην καί μέγα ἔλεος», ἵνα ἀξιωθῶμεν ἐορτάσαι τὴν γέννησιν τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Προσέτι δέ εὐχαριστήσωμεν τὴν εὐεργέτιδα καί προστάτιδα τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά καί τοῦ ὀσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα, τὴν ὑπερευλογημένην θεοτόκον καί ἀειπάρθενον Μαρίαν καί μετὰ τοῦ μελωδοῦ εἶπωμεν: «Σωτηριώδους δι' ἡμᾶς, τοῦ Λόγου οἰκονομίας, φωτεινῆ σύ Μητροπάρθενε πύλη, ἐγνωρίσθης ἀληθῶς, σύ γάρ ἡμῖν εἰσήγαγες, τὴν νοητὴν ἀκτῖνα, τῆς ὑπερθέου θεότητος». Ἀμήν.

☩ Ὁ Ἱεροσολύμων Θεόφιλος.

